

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **KOLOVRAT, ČM spol. s r.o.**, se sídlem Sportovní 219, Chýnov, zast. JUDr. Miroslavem Mikou, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 5. 3. 2024, č. j. MPO120715/23/61100/01000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2024, č. j. 11 A 47/2024-42,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2024, č. j. 11 A 47/2024-42, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2024, č. j. MPO120715/23/61100/01000, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 26.477 Kč, k rukám jejího zástupce JUDr. Miroslava Miky, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) opatřením ze dne 6. 8. 2020, č. j. MPO 524450/20/61150 (dále jen „opatření ze dne 6. 8. 2020“), zkrátilo o 100 % částku dotace, kterou žalobkyně požadovala v pořadí již druhou žádostí k proplacení v rámci programu označeného jako „*Operační program Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost – program Úspory energie*“ (dále jen „program“) na projekt „*Ekologizace zdroje tepla v areálu firmy KOLOVRAT ČM v Chýnově*“ (dále jen „projekt“). Důvodem krácení dotace bylo nesplnění časové podmínky ve vztahu ke

způsobilým výdajům; způsobilým výdajem byl pouze ten, který vznikl nejdříve v den přijatelnosti projektu, tedy nejdříve v den podání žádosti o podporu.

[2] Ministr průmyslu a obchodu (dále také již jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 12. 10. 2020, č. j. MPO 546851/20/61100/01000 (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“), nevyhověl námitkám žalobkyně a opatření ze dne 6. 8. 2020 potvrdil.

[3] Žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení prvního rozhodnutí žalovaného a vrácení mu věci k dalšímu řízení. Městský soud rozsudkem ze dne 16. 9. 2021, č. j. 11 A 6/2021-35 (dále jen „první rozsudek městského soudu“), žalobu zamítl jako nedůvodnou. Nepřisvědčil žalobním námitkám o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, o tom, že žalovaný zasáhl do legitimního očekávání žalobkyně, o porušení poučovací povinnosti ze strany žalovaného, ani o tom, že k první žádosti (ohledně níž bylo správní řízení zastaveno a žaloba proti tomuto správnímu rozhodnutí vzata zpět) a druhé žádosti žalobkyně o poskytnutí dotace měl žalovaný přistupovat jako k jedné kontinuální žádosti. Žalobkyně brojila proti tomuto rozsudku městského soudu kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 3. 2023, č. j. 4 Afs 344/2021-52, zamítl. Nepřisvědčil žádné z kasačních námitek a závěry městského soudu považoval za přezkoumatelné i věcně správné. Proti posledně uvedenému rozsudku kasačního soudu podala žalobkyně ústavní stížnost. Ústavní soud svým nálezem ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1344/23 (dále jen „nález“) napadený rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil, neboť dovodil, že jím bylo porušeno základní právo žalobkyně na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

[4] Nejvyšší správní soud v dalším řízení vycházeje ze zrušujícího nálezu rozsudkem ze dne 15. 12. 2023, č. j. 4 Afs 344/2021-87 (dále jen „zrušující rozsudek“), první rozsudek městského soudu a první rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že městský soud přezkoumal první rozhodnutí žalovaného i přesto, že trpělo vadou nepřezkoumatelnosti pro absenci jakéhokoli správního uvážení ve vztahu k závažnosti porušení povinností stěžovatelky a vlivu tohoto porušení na rozsah krácení dotace v souladu s § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla). Vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak zatížil první rozsudek městského soudu v části, v níž přezkoumal závěry žalovaného týkající se krácení dotace na základě druhé žádosti žalobkyně.

[5] Ministr žalovaného v dalším řízení v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) opětovně nevyhověl námitkám žalobkyně a opatření ze dne 6. 8. 2020 jako plně oprávněné potvrdil.

II.

[6] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí opětovně bránila žalobou u městského soudu, který ji shora specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[7] Městský soud především neshledal důvodnou žalobní argumentaci týkající se legitimního očekávání žalobkyně, že jí bude dotace na podkladě její druhé žádosti schválena a proplacena, založeného na přípisu ředitele odboru ze dne 11. 4. 2019 a e-mailu ze dne 14.

pokračování

8. 2020. Ztotožnil se rovněž s postupem žalovaného, který posuzoval odděleně splnění podmínek pro poskytnutí dotace na základě každé ze dvou žalobkyní učiněných žádostí o poskytnutí dotace s důrazem na to, že předmětem nynějšího řízení je pouze rozhodnutí o druhé z těchto dvou žádostí a s tím spojené krácení dotace. Městský soud se tudíž nezabýval námitkami, které žalobkyně vznesla ve vztahu k řízení, ve kterém bylo rozhodnuto o její první žádosti o dotaci; považoval to za bezpředmětné. Z téhož důvodu nepřisvědčil ani žalobní námitce ohledně zbytečných průtahů v řízení o první žádosti žalobkyně o dotaci. Městský soud se nakonec neztotožnil ani s výtkou žalobkyně, že žalovaný se neřídil právním názorem Ústavního soudu obsaženým v jeho nálezu, ani navazujícím právním názorem Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku a v napadeném rozhodnutí neučinil žádné správní uvážení, a nevzal v potaz ani dříve podanou správní žalobu týkající se první žádosti o poskytnutí dotace, přípis ředitele odboru ze dne 11. 4. 2019, e-mail ze dne 14. 8. 2020 či to, že po materiální stránce bylo dotačního cíle dosaženo.

III.

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek, napadené rozhodnutí i opatření ze dne 6. 8. 2020 zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka má na rozdíl od městského soudu za to, že na podkladě přípisu ředitele odboru ze dne 11. 4. 2019 (dále také jen „přípis“), v němž tento uvedl, že dotační program je stále otevřen a že je možné žádost o dotaci opětovně podat a dotaci získat, jí vzniklo legitimní očekávání o tom, že podá-li druhou totožnou žádost o dotaci, bude tato úspěšná. Podle stěžovatelky městský soud nesprávně dovodil, že ředitel odboru výše uvedenou formulací stěžovatelce sděloval pouze obecnou informaci. Je naopak přesvědčená o tom, že pokud ředitel odboru v přípisu podrobně popsal důvody vyřazení její první žádosti o dotaci, pak byl zjevně s jejím případem obeznámen, a tudíž svá tvrzení uváděl ve vztahu k této první žádosti, a nikoliv jen jako obecné informace. Podle stěžovatelky jí správní orgán tímto přípisem zaručil úspěch při podání druhé žádosti o dotaci, obsah přípisu tak považovala za faktický návrh smíru.

[10] Stěžovatelka dále poukazuje na to, že v žalobě namítala porušení zásady vzájemné spolupráce správních orgánů zakotvené v § 8 odst. 2 správního řádu, neboť jednotlivé složky správního orgánu spolu řádně nekomunikovaly, respektive nespolupracovaly (jak plyne z e-mailu ze dne 14. 8. 2020), což vedlo k chybnému doporučení ze strany ředitele odboru o možnosti opětovného podání žádosti o dotaci, která bude úspěšná. Městský soud však porušení této zásady neshledal a pouze vyslovil, že ani obsah e-mailu ze dne 14. 8. 2020 nemohl u stěžovatelky založit legitimní očekávání, že její druhá žádost o dotaci bude schválena.

[11] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem, že správní orgán neporušil svou povinnost podle § 4 odst. 2 správního řádu poskytnout jí přiměřené poučení o následcích uplatnění nezpůsobilých výdajů v žádosti o dotaci. Stěžovatelka si je vědoma obecného pravidla o uplatnění nezpůsobilých výdajů, avšak s ohledem na specifikum nynější situace a dříve podanou (první) žádost o dotaci (kdy výdaje byly vynaloženy až po jejím podání) očekávala, že tyto výdaje budou akceptovány jako způsobilé i v její druhé žádosti. Stěžovatelka má zato,

že pokud jí správní orgán navrhl určitý postup (podat druhou žádost o dotaci), tak byl povinen ověřit, zda je takový postup v pořádku, nebo měl přinejmenším stěžovatelku poučit a upozornit ji na skutečnost, že nelze proplatit doklady uplatněné v rámci první žádosti.

[12] Jelikož stěžovatelka odmítá výchozí předpoklad pro závěry žalovaného a městského soudu, podle nichž v ní správní orgán nemohl vyvolat legitimní očekávání o úspěšnosti její druhé žádosti o dotaci, má za to, že pochybili i v tom, že vyslovili nemožnosti přistupovat k její první a druhé žádosti o dotaci jako k jedné kontinuální žádosti. Stěžovatelka vytýká městskému soudu, že nevzal v potaz konkrétní skutkové okolnosti jejího případu, tedy že se první i druhá žádost týkají téhož projektu, jsou podané týž subjektem, z materiálního hlediska se stále jedná o jednu a tu samou žádost a že druhou z žádostí podala stěžovatelka na návrh ředitele oboru žalovaného. Městský soud tedy nadřadil formální stránku věci stránce materiální, ač provázanost obou z její strany podaných žádostí o dotaci je zjevná, a tuto procesní specifickou nesprávně vyhodnotil. V důsledku tohoto pochybení rovněž městský soud nikterak neposuzoval stěžovatelkou uplatněné námitky týkající se řízení o první žádosti o dotaci, a tudíž zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[13] Stěžovatelka nakonec v kasační stížnosti namítá, že městský soud nesprávně posoudil také otázku, zda žalovaný řádně učinil správní uvážení ve smyslu § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech. Podle stěžovatelky žalovaný provedl správní uvážení v otázce krácení dotace a rozsahu tohoto krácení ve výši 100 % zcela nedostatečně a vůbec se nevypořádal se specifiky posuzovaného případu, ani se závěry nálezu Ústavního soudu a zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka má za to, že žalovaný ignoroval pokyny Ústavního soudu o tom, jak má v dané věci postupovat, neboť nehodnotil, zda došlo ke zneužití dotace, k dodržení jejího účelu a smyslu, ani se nezabýval přiměřeností tohoto krácení dotace. Žalovaný měl rovněž zohlednit existenci první žádosti o dotaci a okolnosti podání druhé žádosti a s tím spojená specifika případu. To neučinil, nýbrž pouze uvedl, že se jednalo o dvě samostatné žádosti, s tím, že k první z nich vůbec nebude přihlížet. Co se týče samotné výše krácení dotace, stěžovatelka zdůrazňuje, že fakticky žádné předpisy neporušila, účel dotace dodržela, nikterak „neokrádala stát“, jelikož skutečně investovala do modernizačního projektu, což bylo i záměrem dotačního programu, tedy i motivační účinek dotace byl zachován. Správní orgány proto neměly důvod její dotaci zkrátit o 100 %. Stěžovatelka zastává názor, že žalovaný neprovedl žádné správní uvážení ohledně výše krácení dotace, ač tak byl povinen učinit s ohledem na obsah nálezu Ústavního soudu a zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Jím přijatý závěr, podle něž výdaje nebyly časově způsobilé, a proto je nezbytné dotaci automaticky pokrátit o 100 %, nepředstavuje správní uvážení, ale strohou úvahu o tom, zda stěžovatelka vynaložila výdaje před, nebo po podání své žádosti o dotaci. Městský soud pak pochybil, pokud v absenci správního uvážení neshledal vadu napadeného rozhodnutí. Z uvedeného důvodu jsou i závěry městského soudu rozporné s právním názorem vysloveným v nálezu Ústavního soudu. Stěžovatelka má tedy na rozdíl od městského soudu za to, že žalovaný při provádění správního uvážení vybočil z mezí stanovených zákonem, neboť správní uvážení je nedostatečné, nebere v potaz specifika daného případu, ignoruje pokyny Ústavního soudu, je činěno v rozporu se zákonem a je také v rozporu s pravidly logického usuzování, neboť žalovaným zvolený postup se přičítá i elementární spravedlnosti.

IV.

pokračování

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Souhlasí se závěry městského soudu ohledně tvrzeného legitimního očekávání ve vztahu k tomu, že stěžovatelčina druhá žádost o dotaci bude úspěšná. Z přípisu ze dne 11. 4. 2019 totiž jednoznačně vyplývá, že jej ředitel odboru zaslal za účelem objasnění důvodů pro zastavení řízení o stěžovatelčině první žádosti a že jeho závěrečné sdělení o možnosti podat další žádost o dotaci mělo pouze obecný charakter, tedy neobsahovalo žádné závazné stanovisko k případné úspěšnosti takové další žádosti o dotaci. Uvedený přípis se nikterak netýkal podmínek pro poskytnutí dotace, stěžovatelka z něj tudíž nemohla dovodit, že v případě skutečného poskytnutí dotace od ní nebude vyžadováno splnění stanovených podmínek uvedených v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Stěžovatelka nadto od počátku věděla, že dotace v rámci programu jsou vypláceny v tzv. režimu *ex post*. Stěžovatelka přitom vyslovila souhlas s návrhem rozhodnutí o poskytnutí dotace, s podmínkami poskytnutí dotace tudíž byla seznámena. Přesto nyní tvrdí, že přípis ze dne 11. 4. 2019 u ní vyvolal legitimní očekávání následného vyplacení dotace. Pokud takový dojem stěžovatelka měla, mohla podle žalovaného v době, kdy souhlasila se zněním rozhodnutí o poskytnutí dotace vznést připomínku týkající se data přijatelnosti projektu a ohledně způsobilých výdajů.

[15] Žalovaný poukazuje na skutečnost, že krátce po vydání opatření ze dne 6. 8. 2020 stěžovatelce e-mailem vysvětlil, že přípis ze dne 11. 4. 2019 byl pouhým formálním sdělením a informace v něm uvedené měly pouze obecnou povahu, vyjádřil lítost nad prodlevou při informování stěžovatelky o zjištění nezpůsobilosti jejích výdajů a poukázal na nesprávný postup obchodní společnosti, která pro stěžovatelku zpracovávala žádost o dotaci. Ani tento e-mail podle žalovaného nemohl založit legitimní očekávání stěžovatelky o kladném vyřízení její žádosti o dotaci, neboť byl zaslán až po vydání opatření ze dne 6. 8. 2020.

[16] Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzeným porušením zásady spolupráce správních orgánů a povinnosti správního orgánu poučit stěžovatelku o jejích právech a povinnostech. Poučení ohledně pravidel týkajících se způsobilosti výdajů správní orgány stěžovatelce poskytly již ve výzvě k podávání žádostí o dotace, přičemž žádný předpis neukládá správnímu orgánu opětovně o podmínkách k získání dotace poučovat. Co se týče namítané nespolupráce jednotlivých součástí správního orgánu, poukazuje žalovaný na to, že je to především stěžovatelka, která je odpovědná za dodržení podmínek k poskytnutí dotace. Poskytovatel dotace není povinen na toto porušení upozorňovat, i kdyby o nich věděl, jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38.

[17] Žalovaný rozporuje i stěžovatelčinu námitku, podle níž měl k jejím dvěma po sobě jdoucím žádostem o poskytnutí dotace přistupovat jako k jedné kontinuální žádosti. Řízení o první žádosti bylo totiž pravomocně skončeno zastavením řízení a podáním druhé žádosti o dotaci stěžovatelka zahájila nové samostatné řízení. Žádný právní předpis přitom nestanoví povinnost žalovaného posuzovat obě žádosti jako jeden celek. S ohledem na uvedené souhlasí žalovaný se závěrem městského soudu o tom, že žalobní námitky týkající se první žádosti o dotaci jsou nepřipadné, neboť předmětem nynějšího řízení je pouze posouzení druhé žádosti.

[18] Žalovaný nakonec k otázce správní uvážení uvádí, že to v napadeném rozhodnutí provedl, neboť podrobně popsal důvody, pro něž dotaci zkrátil o 100 %, a zdůvodnil také vyloučení možnosti uložit mírnější sankci. Meze správního uvážení a hlediska stanovená

zákonem tedy nepřekročil, postupoval v souladu s pravidly logického usuzování a napadené rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Dotace v rámci programu byla poskytována mimo jiné podle Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem. Podle článku 6 tohoto nařízení lze dotaci použít pouze na podporu, která má motivační účinek, tedy pokud příjemce dotace předložil žádost o dotaci před zahájením prací na projektu nebo činnosti. Tato podmínka tedy musí být zachována proto, aby vůbec bylo možné podporu žadateli o dotaci poskytnout.

V.

[19] Nejvyšší správní soud se především zabýval tím, zda je kasační stížnost v nynější věci přípustná. Jedná se totiž o druhou kasační stížnost téže stěžovatelky v pořadí.

[20] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 12. 2025 - viz čl. XI, bod 3. zákona č. 314/2025 Sb.; shodně dále) je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[21] K této otázce se vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, se závěrem, že „[ú]častník řízení (...) v druhé kasační stížnosti může napadnout jediné nesprávnou realizaci závazného právního názoru či pokynu a závěry z ní vyplývající, včetně nastolení otázek, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti proto, že - typicky pro procesní vady - nebyly řešeny v první kasační stížnosti napadeném rozhodnutí krajského soudu. (...) vymezení rozsahu první kasační stížnosti předurčuje meze přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu i pro opakovanou kasační stížnost.“

[22] Stěžovatelka je tedy ve své opakované kasační stížnosti oprávněna namítat pouze to, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, nebo otázky, které nemohly být předmětem řízení o první kasační stížnosti proto, že nebyly řešeny v prvním rozsudku správního soudu (typicky procesní vady). Naopak stěžovatelka není oprávněna v opakované kasační stížnosti uplatňovat důvody, které mohla uplatnit v první kasační stížnosti a o nichž mohl rozhodnout kasační soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. již v prvním kasačním řízení.

[23] Z nyní posuzované kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka městskému soudu vytýká mimo jiné to, že se neřídil závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (který vycházel z nálezu Ústavního soudu) ohledně postupu žalovaného při realizaci správního uvážení ohledně případného krácení dotace podle § 14e rozpočtových pravidel. Stěžovatelka je přesvědčená o tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opětovně neprovedl správní uvážení ve vztahu k výši krácení dotace, a městskému soudu vytýká, že napadené rozhodnutí přezkoumal, aniž tuto namítanou vadu dovodil a přisvědčil závěrům žalovaného. Stěžovatelka současně považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť v něm městský soud nevypořádal žalobní námítky týkající se řízení o její první žádosti o dotaci. Stěžovatelčina opakovaná kasační stížnost je s ohledem na výše uvedené přípustná.

pokračování

[24] Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost je důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval kasační argumentaci, která je podřaditelná pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť tato vada zpravidla věcnému přezkumu napadeného soudního rozhodnutí brání.

[27] Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Takovým vadám rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně věnoval (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Z této judikatury vyplývá, že rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v žalobě či proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek.

[28] Pokud stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se v napadeném rozsudku nevěnoval žalobním námitkám týkajícím se řízení o její první žádosti o dotaci, nebylo tomu proto, že by uvedenou námitku opomněl. Ve shodě s žalovaným však dospěl k závěru, že první a druhá žádost o dotaci nepředstavují jednu kontinuální žádost, a tudíž je nutné posuzovat splnění podmínek pro poskytnutí dotace na základě každé z nich odděleně a samostatně. Za předmět nynějšího řízení považoval řízení o druhé žádosti o dotaci a s tím spojené krácení této dotace. Právě na základě toho městský soud dovodil, že stěžovatelčiny námitky vztahující se k řízení o její první žádosti o dotaci jsou pro nynější řízení bez významu a více se jim nevěnoval. Tuto svoji úvahu v napadeném rozsudku objasnil, tudíž v tomto směru nelze absenci důvodů napadeného rozsudku dovozovat. Samotný stěžovatelčin nesouhlas s touto úvahou městského soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nezpůsobuje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, nebo ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30).

[29] Stěžovatelka je dále přesvědčená o tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl řádné správní uvážení ohledně krácení dotace ve smyslu § 14e rozpočtových pravidel a zcela ignoroval pokyny stanovené v nálezu Ústavního soudu i v navazujícím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Pokud uvedené pochybení městský soud nezohlednil, pochybil taktéž, neboť nerespektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem. Spornou otázkou tedy je, zda žalovaný dostal požadavků na posouzení přiměřenosti krácení dotace v rámci správního uvážení, k němuž byl povinen.

[30] Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se v něm žalovaný postupně věnoval jednotlivým stěžovatelským námitkám směřujícím proti opatření ze dne 6. 8. 2020. K údajnému nereagování na stěžovatelskou žádost o přezkum žalovaný sdělil, že tato byla odmítnuta pro opožděnost, neboť ji stěžovatelka podala opožděně. K námitce týkající se přípisu ze dne 11. 4. 2019, o němž stěžovatelka smýšlí jako o návrhu na smírné řešení situace související s její první žádostí o dotaci, žalovaný uvedl, že jej zaslal jako obecnou informaci o možnosti podat novou žádost o dotaci (s tím, že pokud projekt projde hodnotícím procesem, bude podpořen), přičemž tento neobsahuje žádný návrh na smír, resp. návrh na zpětvzetí žaloby (podané v souvislosti se zastavením řízení o první stěžovatelské žádosti). Žalovaný zdůraznil, že si stěžovatelka musela být vědoma toho, že před datem podání žádosti o dotaci nesmí započít práce na projektu. Vysvětlil také, že u každé podané žádosti o dotaci poskytovatel dotace posuzuje, zda požadované prostředky splňují podmínky stanovené v rozhodnutí o poskytnutí dotace a zjistí-li, že některé nebo všechny výdaje nejsou způsobilé, má jednoznačnou povinnost takovou dotaci krátit či žádost neproplácet. V tomto ohledu poukázal na skutečnost, že při vyplácení prostředků z Evropské unie prostřednictvím dotací je vázán nejenom svými vnitřními metodickými pokyny a zákony, ale také nařízeními Evropské unie a je povinen nakládat s veřejnou podporou hospodárně, efektivně a účelně. Žalovaný rovněž vysvětlil, že při posouzení výdajů jako způsobilých nemůže vycházet z původní (první) žádosti o dotaci, jak stěžovatelka požaduje v námitkách, neboť druhá žádost o dotaci je novou žádostí. Pokud by žalovaný umožnil uplatňovat jako způsobilé výdaje, které byly vynaloženy před podáním (druhé) žádosti o dotaci, dopustil by se jednání rozporného se zákonem, vnitřními předpisy a legislativou Evropské unie. Žalovaný poukázal také na to, že návrh rozhodnutí o poskytnutí dotace (obsahující informaci o tom, že před prvním dnem způsobilosti výdajů nemohou být zahájeny práce na projektu) stěžovatelce zaslal jako přílohu depeše dne 15. 4. 2020, v níž byla výslovně upozorněna na nutnost kontroly tohoto rozhodnutí a potvrzení seznámení se s jejím obsahem, což stěžovatelka učinila.

[31] V závěru napadeného rozhodnutí se žalovaný vyslovil také k otázce správního uvážení ve vztahu ke krácení dotace. Předslal, že v posuzované věci stěžovatelka jednoznačně porušila podmínku stanovenou v rozhodnutí o poskytnutí dotace (vynaložila výdaje před podáním žádosti o dotaci), přičemž z tohoto důvodu nemohla legitimně očekávat, že by její druhé žádosti o dotaci žalovaný vyhověl. Stěžovatelka si musela být vědoma toho, že v každém projektu jsou způsobilé pouze ty výdaje, které jsou vynaloženy až po podání žádosti o dotaci. Žalovaný zdůraznil zásadu rovného zacházení se všemi žadateli a příjemci dotace, což jej vedlo k závěru, že v dané věci byl povinen krátit dotaci v rozsahu 100 %. Stěžovatelka totiž vynaložila výdaje před podáním (druhé) žádosti o dotaci, tedy přede dnem stanoveným v rozhodnutí o dotaci jako den, od něž se odvozuje způsobilost výdajů, a touto chybou byl z podstaty věci dotčen celý projekt. Pro uvedené žalovaný dospěl k závěru, že *„zde není prostor pro správní uvážení o proporcionalitě a výši uložené sankce. Pravidla veřejné podpory v oblasti motivačního účinku představují podmínku, která je buď splněna, nebo nesplněna, nemůže být tedy splněna částečně. Pokud by poskytovatel přistoupil k sankci nižší než 100 %, stále by reálně vyplatil podporu na Projekt, v rámci kterého nebyl naplněn motivační účinek.“* (důraz přidán soudem).

[32] Z této části napadeného rozhodnutí věnované otázce správního uvážení tedy jednoznačně vyplývá závěr žalovaného, že neshledal prostor ke správnímu uvážení o

pokračování

proporcionalitě a výši uložené sankce (krácení dotace v rozsahu nižším než 100 %), neboť stěžovatelka druhou žádostí o dotaci nárokovala nezpůsobilé výdaje (vynaložené před podáním žádosti o dotaci). Tím podle něj porušila podmínku stanovenou v rozhodnutí o poskytnutí dotace a touto vadou je dotčen celý projekt (veškeré nárokové výdaje). Žalovaný vyslovil názor, že pokud by krátil dotaci o méně než o 100 %, vyplatil by podporu na projekt, u nějž by nebyl splněn motivační účinek. Žalovaný se v tomto směru dovolával zásady rovného přístupu ke všem žadatelům o dotaci a poukázal na to, že stěžovatelka si byla vědoma toho, že způsobilé výdaje jsou pouze ty, které vynaložila až po podání žádosti o dotaci. Ohledně uvedené skutečnosti ji žalovaný ani neuvedl v omyl, ani jí nemohlo vzniknout legitimní očekávání na poskytnutí dotace, porušila-li rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalovaný tedy závěr o nemožnosti jakkoliv snížit rozsah krácení dotace založil na tom, že stěžovatelka porušila podmínku stanovenou v rozhodnutí o schválení dotace, a proto neshledal prostor pro jakékoliv správní uvážení o proporcionalitě přijaté sankce v podobě krácení dotace.

[33] K těmto závěrům žalovaného městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že ač žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil, že neshledal prostor pro správní uvážení ohledně krácení dotace, přesto toto správní uvážení fakticky provedl, neboť podrobně odůvodnil, co jej vedlo ke krácení dotace právě ve výši 100 %. Podle městského soudu žalovaný srozumitelně vyložil, jakými skutečnostmi se při posouzení druhé žádosti o dotaci řídil, proč nezohlednil okolnosti související s podáním stěžovatelčiny první žádosti o dotaci, že obě žádosti posuzoval jako samostatné, stejně jako to, že informace získané při následné komunikaci žalovaného se stěžovatelkou tato nemohla považovat za příslib vyhovění její druhé žádosti o dotaci. Podle městského soudu tedy žalovaný v rámci správního uvážení zohlednil skutečnost, že stěžovatelka v době podání druhé žádosti o dotaci nesplňovala časovou podmínku uplatnitelných (způsobilých) výdajů. V napadeném rozhodnutí také podrobně popsal důvody, pro které nelze stěžovatelkou uplatněné výdaje považovat za způsobilé. Pochybení stěžovatelky spočívající v neexistenci žádných způsobilých výdajů je podle městského soudu natolik zásadní, že žalovaný nemohl její žádost o dotaci vyhodnotit jinak; to by bylo možné pouze v případě, byly-li by nezpůsobilými jen některé stěžovatelkou vynaložené výdaje týkající se daného projektu. Provedeným posouzením tak podle městského soudu žalovaný fakticky správní uvážení učinil a dostatečně zohlednil i specifika posuzované věci, jak požadoval Ústavní soud ve svém nálezu i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku.

[34] Nejvyšší správní soud se s těmito závěry městského soudu neztotožňuje a nadále má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neučinil správní uvážení o možnostech rozsahu krácení dotace, jak v něm ostatně sám výslovně uvedl. Žalovaný tudíž nedostál požadavkům, které prvotně vymezil ve svém nálezu Ústavní soud a které následně promítl do závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud.

[35] Již Ústavní soud ve svém nálezu výslovně uvedl, že „rozhodnutí o zkrácení dotace o 100 % nelze odůvodnit pouze nesplněním některé z podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, nesplněním povinností stanovených právním předpisem, resp. nedodržením účelu dotace. Tyto skutečnosti mohou být totiž samy o sobě důvodem nevyplacení dotace pouze v případech nejzávažnějších pochybení. I v těchto případech jsou však primárním předpokladem, po jehož naplnění následuje provedení určitého správního uvážení (o charakteru a závažnosti pochybení),

a nikoliv nutně přímo krácení celé dotace.“ (důraz přidán soudem). Podle Ústavního soudu je tedy poskytovatel dotace povinen v rámci procentního rozmezí přihlídnout k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Jinými slovy, poskytovatel dotace přistoupí v souladu s § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech ke správnému uvážení vždy, neboť je na správním orgánu, zda dotaci vyplatí, či nikoliv. Ústavní soud ve svém nálezu také vyslovil, že správní orgán musí vždy přesvědčivě odůvodnit, jaké aspekty vzal v tom kterém konkrétním případě v úvahu a které skutečnosti jej vedly k závěru, zda vůbec a v jaké výši bude příjemci dotaci krátit.

[36] V nynějším případě podle Ústavního soudu takovými specifickými okolnostmi byla existence první žádosti o dotaci podané před realizací opatření k úspoře energie (které osvědčovala skutečnost, že stěžovatelka byla dotačním programem motivována), komunikace stěžovatelky s žalovaným po podání žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení o její první žádosti o dotaci, jakož i délka lhůt, v nichž žalovaný žádosti o dotace vyřizoval. Ústavní soud měl za to, že je vhodné zvážit i skutečnost, zda ze strany stěžovatelky mohlo jít o zneužití dotace, jaká byla závažnost porušení podmínek dotačního programu, jakož i vliv tohoto porušení na dodržení účelu dotace (jestli by vyplacením dotace byl popřen smysl a účel dotačního programu).

[37] Rovněž Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku za chybný označil postup žalovaného v jeho prvním rozhodnutí spočívající v tom, že splnění podmínek stanovených hypotézou aplikované právní normy spojil jen s jedním jediným následkem, a to krácením dotace v plné výši 100 %. S ohledem na to ve zrušujícím rozsudku zdůraznil, že při posouzení krácení dotace na základě principu proporcionality je třeba s ohledem na individuální skutkové okolnosti případu přistoupit k aplikaci správního uvážení, v rámci něž budou vzaty v potaz veškeré skutečnosti pro věc významné, jež vyšly v řízení najevo (viz výše odst. [35] a [36]). S ohledem na tato specifika věci tedy byl žalovaný po přijetí dílčího závěru o porušení některé z podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace ze strany stěžovatelky s ohledem na zásadu přiměřenosti provést správní uvážení o tom, jestli vůbec provést krácení poskytované dotace a v jaké konkrétní výši.

[38] Žalovaný však v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, na základě jakých konkrétních skutečností dospěl k závěru, že stěžovatelce bude po zjištění porušení podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace skutečně dotace krácena a na podkladě kterých konkrétních úvah dospěl k závěru o stanovené výši krácení dotace. Taková úvaha v napadeném rozhodnutí opět (obdobně jako v prvním rozhodnutí žalovaného) chybí, a to i přesto, že nejen z nálezu Ústavního soudu, ale především ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplynul podrobný nástin způsobu, jakým správní uvážení v nynější věci provést. Požadovaná správní úvaha však není obsažena ani v části týkající se vypořádání námitek ohledně správního uvážení, ale ani na jiném místě odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za zcela nepřipadné a příčí se závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku tudíž Nejvyšší správní soud považuje tvrzení žalovaného, že jelikož se porušení podmínky stanovené v rozhodnutí o schválení dotace týká celého projektu, neshledal prostor pro správní uvážení o proporcionalitě a výši uložené sankce.

[39] Z § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel přitom vyplývá, že poskytovatel dotace vždy váží důvodnost nevyplacení dotace nebo její části a závažnost porušení povinnosti ze strany

pokračování

jejího příjemce a v každém konkrétním případě zvažuje intenzitu nesplnění právní povinnosti ve vztahu k negativním dopadům z tohoto porušení vyplývajícím. Uvedené ustanovení tedy předpokládá správní uvážení poskytovatele dotace o závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace při rozhodování o případném krácení dotace.

[40] S ohledem na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opět řádně neprovedl správní uvážení ohledně rozsahu krácení dotace, zatížil tím napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[41] S ohledem na právě uvedené proto považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné na tomto místě zopakovat to, co uvedl již ve zrušujícím rozsudku, aniž to žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil, totiž že „žalovaný v dalším řízení v rámci svého správního uvážení o tom, zda vůbec přistoupí ke krácení dotace na základě stěžovatelčiny druhé žádosti (o níž se zde jedná), zohlední všechny v úvahu přicházející skutečnosti, jež tento závěr mohou ovlivnit a jež vyšly v řízení najevo. Ty přitom souhrnně rekapituloval Ústavní soud v odstavcích 34. a zejména 35. nálezu. Zmíněný princip proporcionality mezi případným zjištěným porušením povinnosti a rozsahem krácení dotace musí být posouzen nejen izolovaně ve vztahu k okolnostem podání druhé žádosti o dotaci, ale i s přihlédnutím k okolnostem jejímu podání předcházejícím, tj. s ohledem na podání první žádosti, s ohledem na obsah komunikace mezi stěžovatelkou a žalovaným v době po podání žaloby proti zastavení řízení o této první žádosti, jakož i s ohledem na závažnost porušení povinností (podmínek dotačního programu) a jejího vlivu na dodržení účelu dotace (a to včetně stěžovatelkou zmiňovaného motivačního účinku čl. 6 odst. 2 věty první nařízení GBER – [p]odpora se považuje za podporu s motivačním účinkem, pokud příjemce předložil dotyčnému členskému státu písemnou žádost o podporu před zahájením prací na projektu nebo činnosti). V neposlední řadě žalovaný zohlední i vlastní prodlevy s rozhodováním o dotacích a jejich možný vliv na postup stěžovatelky při rozhodování o jejím dalším postupu či podávání jejích žádostí o dotaci. I na tento aspekt věci totiž Ústavní soud v nálezu upozornil s odkazem na požadavky plynoucí z § 6 správního řádu, který se v dané věci ve správním řízení také použije (viz v podrobnostech odst. 36. a 37. nálezu Ústavního soudu).“

[42] Nejvyšší správní soud v této souvislosti pro úplnost k postupu žalovaného v jeho dalším řízení upozorňuje také na úvahy vyslovené v nálezu Ústavního soudu, který v něm upozornil na podstatná specifika dané věci. Ta spočívají ve skutečnosti, že stěžovatelka nejprve svojí první žádostí o dotaci vyhověla časovému požadavku (za způsobilé bylo možno považovat ty výdaje, které vznikly nejdříve v den přijatelnosti projektu, tj. v den podání žádosti o dotaci), nicméně řízení o této její žádosti bylo zastaveno pro nedoložení potřebných náležitostí. Správní žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného stěžovatelka vzala zpět poté, co vedla s žalovaným komunikaci a pochopila ji jako doporučení k podání žádosti nové, k čemuž také následně přistoupila. Za potvrzení správnosti svého postupu (spočívajícího v podání nové žádosti, s níž bude úspěšná) mohla stěžovatelka považovat i následné vyhovující rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020, kterým jí byla dotace přiznána předtím, než došlo k jejímu zkrácení o 100 %, tedy k jejímu faktickému odnětí. Uvedené okolnosti případu, tedy včetně podání první žádosti o dotaci před realizací opatření k úspoře energiemi, svědčí (i podle Ústavního soudu) o motivaci stěžovatelky dotačním programem. Za nikoliv nevýznamnou považoval Ústavní soud nestandardní a svým způsobem zavádějící komunikaci žalovaného se stěžovatelkou po podání její správní žaloby proti zastavení řízení o první žádosti o dotaci, včetně délky lhůt, v nichž žalovaný žádost

vyřizoval. Vše uvedené měl vzít žalovaný při svém správním uvážení ohledně výše krácení dotace v úvahu a měl zohlednit i skutečnost, zda ze strany stěžovatelky mohlo jít o zneužití dotace, jaká byla závažnost porušení podmínek dotačního programu, jakož i vliv tohoto porušení na dodržení účelu dotace, neboť rozsah krácení dotace má splňovat zásadu přiměřenosti postihů v dotačním právu (v podrobnostech viz též odst. 24 a násl. nálezu Ústavního soudu).

[43] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že napadený rozsudek je v části, v níž městský soud přezkoumal závěry žalovaného týkající se krácení dotace na základě stěžovatelčiny druhé žádosti o dotaci, nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Je tomu tak proto, že městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, které samo trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro absenci správního uvážení ve vztahu k závěru o rozsahu krácení dotace v určité výši. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je tudíž naplněn.

[44] Pro uvedené považuje Nejvyšší správní soud za předčasné se blíže zabývat zbylými kasačními námitkami [podřaditelnými pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejprve je třeba, aby žalovaný opětovně a přezkoumatelným způsobem uvážil o stěžovatelčině žádosti o dotaci v souladu s opakovaně vysloveným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vycházejícím z toho, co před ním dovodil ve svém nálezu Ústavní soud, tedy s důrazem na zohlednění specifik dané věci (viz výše).

[45] Teprve poté bude možné zabývat se i zbylými otázkami týkajícími se tvrzeného legitimního očekávání stěžovatelky o tom, že jí bude dotace na základě její druhé žádosti poskytnuta a souvisejícího doporučení správního orgánu ohledně možnosti úspěšného znovupodání totožné žádosti o dotaci, či také ohledně namítaného porušení povinnosti poskytnout stěžovatelce přiměřené poučení o následcích uplatnění nezpůsobilých výdajů v žádosti o dotaci správním orgánem.

[46] To obdobně platí i o posouzení otázky, zda stěžovatelčina první žádost o poskytnutí dotace měla být posuzována společně se žádostí druhou. Městský soud sice dospěl ke správnému dílčímu závěru, že se jedná o dvě samostatné žádosti, neboť řízení o první z nich bylo pravomocně skončeno zastavením řízení, a proto nebylo možno na druhou, obsahově totožnou, žádost nahlížet jako na součást žádosti původní, byla-li podána až po právní moci řízení o žádosti první. Přesto je ale žalovaný v dalším řízení podle výše uvedeného závazného právního názoru kasačního soudu povinen se v rámci svého správního uvážení o proporcionalitě krácení dotace zabývat i okolnostmi souvisejícími s touto první žádostí o dotaci, včetně zpětvzetí stěžovatelčiny žaloby podané proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o této první žádosti, k němuž přistoupila zřejmě pod vlivem vzájemné komunikace účastníků řízení (viz výše zmíněný přípis žalovaného ze dne 11. 4. 2019 a e-mail ze dne 14. 8. 2020). Na to ostatně poukazoval již Ústavní soud ve svém nálezu (srov. jeho odst. 34. a 35.), aniž tak žalovaný dosud učinil.

[47] Jelikož nelze vyloučit, že výsledkem posouzení ze strany žalovaného, k němuž je podle výše uvedeného povinen, budou jiné jeho závěry, považuje Nejvyšší správní soud uvedené stížnostní námitky směřující proti právnímu posouzení věci městským soudem za předčasné.

pokračování

VI.

[48] Kasační stížnost je tudíž důvodná, a proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek. Jelikož již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, zrušil podle § 110 odst. 2 písm. a) téhož zákona také napadené rozhodnutí. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 4 téhož zákona.

[49] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), je proto povinen rozhodnout o nákladech řízení o žalobě i o kasační stížnosti. O těchto nákladech rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka jako v řízení úspěšná účastnice má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených v řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[50] Stěžovatelce předně náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč.

[51] Stěžovatelka byla v řízení o žalobě i o kasační stížnosti zastoupena advokátem JUDr. Miroslavem Mikou. Pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V řízení o žalobě učinil tento zástupce 3 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení, sepsal žalobu a účast na jednání dne 21. 11. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Za každý z těchto úkonů právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 10.200 Kč (3 x 3.100 Kč + 3 x 300 Kč). Jelikož zástupce stěžovatelky již v řízení o žalobě doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna a náhrada hotových výdajů se zvyšuje o 21% sazbu této daně, tj. o 2.142 Kč, na částku 12.342 Kč.

[52] V řízení o kasační stížnosti učinil zástupce stěžovatelky jeden úkon právní služby spočívající v doplnění blanketní kasační stížnosti ze dne 20. 2. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025], za který náleží náhrada ve výši 4.620 Kč. S tímto úkonem souvisí i paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč. Částka 5.070 Kč se pak zvyšuje o daň z přidané hodnoty v rozsahu 1.065 Kč (21 % z 5.070 Kč). Za řízení o kasační stížnosti náleží tedy odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6.135 Kč.

[53] Celkem je tedy žalovaný povinen nahradit stěžovatelce náklady řízení ve výši 26.477 Kč, a to k rukám jejího zástupce JUDr. Miroslava Miky, advokáta, v přiměřené lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu